

Ni, kot drugi, v njih utonil,
še se je zavedel,
tiho luči se poklonil
in na svoje sedel . . .

Da: naš rod si bil je ustvaril
sen o domu zlat,
in sam Bog je nanj udaril
solnce, svoj pečat!

Pričujoča pesem je bila namenjena za „Begunski koledar“, ki pa iz neznanih vzrokov ni izšel.

Ivan Albreht:

Senca.

Vesoljstva tajno čujem valovanje,
iz morja v morje in iz kraja v kraj.
Kar je biló — še pride kdaj nazaj?
Kaj je življenje? Dejstvo? . . . puste sanje?

Mladosti nade vroče, vera vanje —
kdo mi odpre resnice večni raj?
Po svetu blodim sam . . . odkod, zakaj
reži se, vsepovsod zanikovanje? —

Ah, kaj so našega ponosa dela
in kje je pot do večnega izvora,
ki se razum mu ukloniti mora?!

Temà, temà — in ni resnice v duši!
Kar misel zida, v hipu spet razruši,
in vse je kakor dih, kot kup pepela.

